

gang sammenlignet med i Fjor —, tager man Tobaksskatten, og tager man Spiritusskatten, saa viser de alle en ikke ubetydelig Nedgang; alene paa disse tre Grupper indenfor denne Klasse er der en Nedgang paa 5 Mill. Kr. i de 2 Maaneder. Da jeg paa ingen Maade tror, at dette er en Tilfældighed, idet Lockouten ikke har virket i de 2 Maaneder, hvorom der her er Tale, og Erhvervslivet heller ikke i disse 2 Maaneder har ligget udpræget slet, tror jeg, man i disse 2 Maaneder langt snarere maa se et Fingerpeg i Retning af, at disse Skatteklæder i indeværende Aar ingenlunde vil give det, man har antaget. Jeg er saa meget mere tilbøjelig til at tro, at dette er rigtigt, som det i og for sig ligger i Sagens Natur, at naar man befinder sig i en Depressionsperiode som den, vi faktisk har befundet os i — og som vi faktisk ogsaa befinder os i nu, selv om det i Øjeblikket ser en Smule lysere ud, end det har gjort —, saa bliver den naturlige Følge deraf den, at man netop i sit Forbrug af Tobak, Øl og Spiritus indretter sig paa at spare. — Jeg kan altsaa ikke se rettens end, at Sandsynligheden taler for, at indenfor denne Gruppe vil der blive en meget betydelig Indtægtsnedgang.

Tager vi saa Udgiftssiden, bliver det et Spørgsmaal, om der ogsaa der kan ventes en betydelig Nedgang, eller om man tværtimod maa vente, at Udgifterne vil vokse. De Poster paa Udgiftssiden, der spiller den afgørende Rolle, økonomisk set, er jo ganske afgjort de sociale Love, Lønningskontoen og saa de ganske ubestemte Udgifter, der kan forårsages af den Arbejdsløshedsperiode, hvori vi nu en Gang befinder os. Nogle vil vel mene, at ogsaa Militærspørgsmaalet spiller en meget betydelig Rolle i denne Forbindelse. Det vil være dette Tings ærede Medlemmer bekendt, at man fra socialdemokratisk og radikal Side regner stærkt med de militære Udgifters Nedgang; fik man blot denne Nedgang, kunde man dermed ikke alene betale de 15—20 Mill. Kr., som de Radikales Forslag ligger under Venstres, men man kunde betale dette Beløb mange Gange. Man kan overhovedet ikke komme ind paa noget finansielt Spørgsmaal, uden at de paagældende Partier erklærer, at blot man nedsatte Militærudgifterne, vilde alt være saare vel. Men i Virkeligheden spiller Militærudgifterne ikke nogen afgørende Rolle paa et Budget paa 400 Mill. Kr. eller noget derover; det er ikke afgørende, om man kan spare 10—15—20 Mill. Kr., selv om det kan være et i høj Grad medvirkende Moment til, om Balance vil naas eller ej. Man kan i alt Fald sige, at hvis de radikale Partier havde været

ved Magten og havde kunnet gennemføre en Militærordning, der gav disse 20 Mill. Kr.s Besparelse, vilde de, hvis de samtidig havde haft Magten dertil, have brugt disse Penge og ikke alene dem, men ikke saa faa derudover paa et eneste Lovforslag, nemlig Aldersrenten. Et er altsaa givet: at nogen bedre økonomisk Stilling vilde der ikke fremkomme derved, at vi fik Militærudgifterne nedsat, idet vi samtidig vilde være sikre paa i Kraft af, at disse Partier fornuftigvis ikke med Hensyn til saa vigtigt et Spørgsmaal som Aldersrenten fremsætter et Agitationsforslag, men fremsætter et Forslag, de virkelig vil gennemføre, at de paa Militærordningen besparede Penge forlængst vilde være brugt. Jeg maa altsaa hævde, at hvad enten man ser Sagen fra den ene eller den anden Side, betyder Militærudgifterne finansielt set absolut ikke noget afgørende.

De sociale Love skal jeg ikke fordybe mig i. Jeg vilde meget beklage, om man væsentlig skulde forringe disse, og jeg føler mig fuldkommen overbevist om, at der ikke i dette Ting vil være noget Ønske i saa Henseende. Lønningskontoen spiller for Budgetterne en meget betydelig Rolle. Da Dyrtiden var paa sit højeste, var vi oppe paa en Udgift til Lønninger paa omkring 300 Mill. Kr., og det paa et Budget, som vel kan opgøres til 600—700 Mill. Kr. Statsregnskaberne er jo, efter min Mening beklageligvis, affattet saaledes, at Statsvirksomhederne kun indgaar i Regnskaberne med Forskellen mellem Udgift og Indtægt. Jeg tror, man vilde faa et ikke saa lidt klarere Billede af Forholdene, hvis Statsregnskaberne fremtraadte med Indtægterne paa den ene Side, altsaa indenfor §§ 1—7, og med Udgifterne paa den anden Side, altsaa eventuelt med en Forøgelse af Paragrafferne. Naar man staar med Udgifter til Lønninger paa omkring 300 Mill. Kr. og ser, at Finansloven indeholder en samlet Udgift paa 400—500 Mill. Kr., maa man sige: Hvor er dette muligt? Og det er jo heller ikke muligt, men det fremkommer som Følge af den Opstilling, jeg har nævnt. Det er for saa vidt et Spørgsmaal af underordnet Betydning, men jeg vilde finde det mere praktisk, om man optog Indtægtssiden fuldt ud paa den ene Side og Udgiftssiden fuldt ud paa den anden Side.

Som det vil fremgaa af det Tal, vi nu befinder os paa, 225 Mill. Kr. eller henimod 250 Mill. Kr., spiller Lønningskontoen en ganske afgørende Rolle paa Statsvirksomhedernes Udgiftsside. Der kan saa blive Spørgsmaal om, hvorvidt der er en Mulighed for at spare væsentligt paa denne Konto